

знае да ли ся тѣ живы, или ся паднали подь острый злодѣйскы ножь.

Мѣсяць-тѣ ся скри, бѣжанецъ-тѣ подпрянъ на кривака си, още не прѣстава отъ да оправя жалостны поглѣды кѣмъ злощастно-то селце, кое малко по малко ся закрываше отъ чьрнж-тж тьмнинж.

—Какъ? думаше си тѣй,—какъ? може ли ся отърва и това село отъ страшный огнь, кой-то погълна наши-тѣ кжци? Има ли вече надежда че това село ще осъмне и да остане тѣй както е сега?—Горко! пуста зла честь скоро ще сполѣти и него! Злочесты-тѣ ми роднины да ли щжтъ дочака да видятъ онова, кое-то и другы-тѣ тѣхны съсѣды изтѣглихж? Два дни е вече откакъ бѣгамъ; единъ самси азъ ся отървахъ отъ толкосъ огневе, отъ толкосъ бѣды; прѣзъ дѣто и да поминахъ рѣдомъ запусѣли села срѣщахъ, отъ всждѣ ми ся зачювахж плачове. О, злочестый азъ! колко страхове притеглихъ: чясто въ тьмнж ноць ся припанувахъ въ челяшкы трупове съ крѣвь обляны; сега пакъ въ тжзи грознж ноць ето мя върху този мостъ живъ и здравъ, нъ кой знае до кога? Разсърдена-таржка Божія скоро ще разиграе своя бичъ и въ това село, скоро ще расплачи и тукашны-тѣ мой клѣты роднины—пакъ кой знае? Воля негова; какво-то е рѣкъль Господъ, то ще ся сбжде... нъ давно недочакамъ азъ да влѣзе агне въ вѣл-